

med fysisk blokade af virksomheder, altså noget meget værre end det, vi har nu i dag – blev vedtaget af samtlige partier bortset fra, tror jeg, VS og SF, men altså af alle de gamle partier her i Folketinget, også Fremskridtspartiet. Og det har altså været gældende i snart 20 år.

Det har aldrig været og bør heller aldrig blive politiets opgave at foregribe løsningen af faglige konflikter. Men det er politiets opgave at sikre ro og orden og imødegå lovovertrædelser. Og nogle sådanne kan naturligvis altid finde sted også i forbindelse med faglige konflikter.

Det siger sig selv, at politiet i forbindelse med faglige konflikter er stillet over for utrolig vanskelige situationer, men det er Venstres opfattelse, at det cirkulære, som altså har været gældende i 20 år, har været et velegnet instrument til at regulere politiets dispositioner, uden at det på den anden side har indskrænket rimelige og lovlige kampmidler for arbejdsmarkedets parter.

Venstre er ikke enig i, som det anføres i beslutningsforslaget, at politiet har været tvunget til at tage parti for nogle parter. Venstre er heller ikke enig i, at politiet i disse her faglige konflikter, der har været senest i Århus, ved sin adfærd har skabt eller har kunnet give grundlag for at skabe en mistillid fra visse grupper til politiet. Det har vel forstandige arbejdstagere, som kæmper for deres synspunkter med lovlige midler, rimelige midler, også indset.

Så jeg ser dette beslutningsforslag som en støtte til skraldemændene i Århus fra Enhedslistens side, og den støtte får man ikke fra Venstre.

Anne Baastrup (SF):

Nu gav justitsministeren jo en overordentlig grundig redegørelse for hele blokadecirkulærets indhold og forholdet til normalpolitivedtægtens § 3. Således belært kan jeg forstå, at en vedtagelse af dette beslutningsforslag ikke vil ændre på politiets ret og pligt til at opføre sig i overensstemmelse med blokadecirkulæret.

Ikke desto mindre vil SF støtte princippet i beslutningsforslaget. Princippet går jo ud på at forhindre, at politiets adfærd indebærer en uheldig eskalering af arbejdskonflikter, der f.eks. kan bestå i en afspærring af en ejendom alene ved opstilling af personer, der virker afspærrende ved deres fysiske tilstedeværelse.

Vi oplevede i Ri-Bus-konflikten en ubehagelig situation for såvel politi som for de konflik-

tende lønmodtagere, de da fritstillede buschauffører.

Jeg er naturligvis enig med hr. Jensby i, at det ikke er politiets opgave at stille sig på hverken den ene eller den anden side af en konflikt. Det, vi i hvert fald bare oplevede i Esbjerg, var, at politiet i andres øjne – bl.a. mine – stillede sig på Ri-Bus-, på arbejdsgiverside i alt for høj grad. Det oplever vi som problematisk, og derfor synes jeg, vi skal anvende dette beslutningsforslag som udgangspunkt for at se på, hvorledes man måske kan præcisere blokadecirkulæret, men også normalpolitivedtægtens § 3, således at politiet og politiets embedsmænd ikke fremover kommer i den meget ubehagelige situation, at de skal stå og være voldelige over for lønmodtagere, der konflikter, samt sikre, at man som lønmodtager kan være hundrede procent sikker på, at politiet er fuldstændig loyale over for begge parter.

Det er en meget svær konflikt, som vi ofte udsætter politiet for i disse sager, men det er også en meget ubehagelig situation for de mennesker, der ønsker at afspærre ved fysisk tilstedeværelse, f.eks. når busserne skal ud. Det, der derfor er vigtigt, er, at vi får præciseret reglerne på en sådan måde, at alle kan have tillid til, at politiet ikke tager stilling i sagen.

Bjørn Elmquist (RV):

Justitsministeren foretog en meget grundig gennemgang både af blokadecirkulæret og af den eksisterende retstilstand og udgangspunktet for blokadecirkulæret. Ministeren fastslog, at ophæver man bare blokadecirkulæret, så ændrer det i og for sig ikke rigtig noget. Den gældende ret vil være uændret, og det henholder vi os til. Som det også blev udtrykt, mener vi ikke, at der i øjeblikket skal ændres på den gældende retstilstand. Så Det Radikale Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Niels Højland (FP):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Fremskridtspartiets opfattelse er, at den diskussion på arbejdsmarkedet, om man vil arbejde for en bestemt løn eller ikke, er en diskussion, der foregår mellem arbejdsgiver og arbejdstager og måske også organisationerne. Når der så er lavet nogle aftaler mellem disse, jamen så må man jo overholde dem, og kan man ikke overholde dem, jamen så må man jo forlade arbejdspladsen eller gøre noget andet, men de fysiske